

Proloog

Deptford, Engeland
April 1643

‘Lieve help, kind! Wat *doe* je hier?’ siste de geketende man.

Lady Constance Morrow zette haastig de laatste paar passen op het bovendek. ‘Alstublieft, oom Skelly, wees niet boos op me. Ik kon u niet achterlaten zonder afscheid te nemen.’

‘Het is maar voor zeven jaar. En maak nu dat je van deze verdraaide schuit af komt.’

Ze bracht een hand naar haar keel. Hoe kon hij vertrekken? Hij was veel meer een vader voor haar geweest dan de graaf. Misschien schaamde hij zich voor de ketenen, die strak om zijn polsen en enkels geklemd zaten.

Haar hart trok samen in haar borst. Hij leek wel tien jaar ouder geworden sinds ze hem nog maar drie maanden geleden had gezien. Misschien had ze hem niet eens herkend als hij niets had gezegd.

De rozige gloed die ze gewend was op zijn wangen te zien, had plaatsgemaakt voor een ongezonde, grauwe bleekheid. En zijn vreugde en trots, de spierwitte baard en snor die hij anders zo zorgvuldig knipte en verzorgde, groeiden nu weelderig op zijn gezicht.

Maar zijn groene ogen waren nog kristalhelder en keken op dit moment absoluut furieus.

‘Maar *Amerika*,’ riep ze uit. ‘Het is zo ver weg en wild en onbeschaafd!’

‘Het is beter dan doodgaan,’ gromde hij. ‘Om de liefde van de koning, kind, ze zijn hier op het schip niet alleen in mannen geïnteresseerd. Die kolonisten hebben broedmachines nodig, en voor

dat doel heeft de kapitein een hele voorraad vrouwelijke criminelen geboeid in het scheepsruim zitten. Je hebt niks te zoeken aan boord. Waar is je kamenierster?’

‘Ik kon makkelijk aan haar ontsnappen. Bovendien zou de kapitein het niet wagen om een bemanningslid toe te staan een Engelse lady aan te raken.’

‘Reken maar van wel, en erger. Alle andere bezoekers zijn al lang vertrokken, dus er is niemand aan boord die op zijn vingers kijkt.’ Hij draaide met een ruk zijn hoofd om en toen hij haar weer aankeek stond de paniek in zijn ogen. ‘Vlug!’ riep hij. ‘Hij heeft je gezien!’

Wie, dacht ze. De kapitein? Ze greep haar rokken bijeen, klaar om te vluchten, maar ze verroerde zich niet. Ze liet de kostbare zijde los en klemde Skelly’s handen in de hare. Zijn ketenen rinkelden.

‘O, oom. Ik kan dit niet verdragen.’ Haar ogen stonden vol tranen. ‘Ik zal de inzendingen voor uw *Dagboek* niet onbeantwoord laten. Ik zal de uitgave laten voortbestaan terwijl u weg bent. Als u terugkomt, ligt hij gereed op u te wachten. U hebt mijn woord.’

‘Heb je niet gehoord wat ik heb gezegd? Je moet *nu* vertrekken. De kapitein van dit schip is een schurk en een lafaard. Het wordt voor mij alleen maar erger als hij ons samen betrapt, en ik heb geen zin om een afranseling te krijgen. *Ga nu!*’

Ze verbleekte. ‘O! Het spijt me. Dat wist ik niet.’

Ze keek uit over het bovendek. De reusachtige gestalte van de kapitein rukte op, zijn kordate passen onaangedaan door het schommelen van het vaartuig. Haar haren gingen overeind staan. ‘Ik houd van u, oom,’ fluisterde ze. ‘Ik denk aan u in mijn gebeden.’

Ze pakte haar rokken weer bij elkaar, draaide zich om en snelde naar de loopplank.

De kapitein floot. Een ruwe matroos die maar een klein eindje van haar af stond, zette twee grote stappen. Hij greep haar onderarm vast.

‘Laat me onmiddellijk los!’ eiste ze.

Op het donkere, verweerde gezicht van de man brak een groteske imitatie van een glimlach uit. 'Ik dacht het niet, juffer.'

Ze verzette zich heviger. Hij greep haar andere arm vast. Ze probeerde zich los te rukken. Hij verstevigde zijn greep. Ze stampte met haar hak op zijn gelaarsde voet. De hak brak af.

Hij grauwde, greep haar vast om haar middel, sleurde haar van de grond en drukte haar tegen zijn zij.

'Wat krijgen we nou, Cooper?' De diepe stem drong in haar paniek nauwelijks tot haar door. Ze kon niet geloven dat ze zo brutaal waren.

Ze spartelde. Er gebeurde niets. Ze schopte. Het had geen effect. Ze beet in zijn arm, kokhalzend door de walgelijke smaak van zijn mouw.

Zijn greep verslaptte. Aangemoedigd door dit spoortje resultaat begon ze nog heviger tegen te stribbelen en te schoppen. Hij vloekte. Ineens kon ze geen lucht meer krijgen.

Het schip maakte plotseling een wending. Het scheepstuig kraakte.

'Wat heb je daar?'

'Ik weet het niet, kapitein,' antwoordde haar overmeesteraar. 'Een klein vogeltje dat de kooi wilde ontvluchten, zo te zien.'

De kapitein voelde aan haar haren. 'En nog een rood vogeltje ook.'

Ze trok haar hoofd opzij, weg van zijn aanraking. 'Hier zult u voor hangen!' Haar dreigement klonk zielig zwak. Ze vocht om lucht te krijgen. 'Ik kan niet ademen.'

De matroos verslaptte zijn greep niet. Ze worstelde om bij bewustzijn te blijven toen haar blik wazig begon te worden.

'Arman!' schreeuwde de kapitein.

Haar ogen schoten open op het bevel.

'Meneer?' Er klonk een andere stem vanaf de loopplank.

'Wat voor vervoermiddelen staan er op de kade?'

Haar longen stonden in brand. Snakkend naar adem opende ze haar mond. Ze kreeg een teugje lucht binnen. Ze had meer nodig. Veel meer.

‘Een huurrijtuig, meneer.’ Opnieuw vanaf de loopplank.

‘Zit er iemand in?’

‘Alleen de koetsier, meneer.’

Haar ogen weigerden open te blijven. Ijzige speldenprikken bestookten haar vingers, tenen, armen en benen. Maar haar gehoor werkte nog goed.

‘Breng haar naar beneden bij de anderen.’

De kalme woorden van de kapitein bezorgden haar enkele seconden van pure doodsangst voordat alles zwart werd.

1

Kolonie Virginia
Twee maanden later

De japon die ze haar hadden gegeven zat te strak. Hij toonde haar figuur vernederend duidelijk, maar misschien werkte dat in haar voordeel. Ze was zoveel afgevallen dat ze zich niet kon voorstellen dat welke boer dan ook in zo'n ziekelijk uitziende vrouw wilde investeren.

Er waren al verscheidene tabaksplanters aan boord geweest om de 'vracht' te inspecteren. De mannen stonden geketend aan de ene kant van het bovendek, de vrouwen aan de andere. De mannen werden afhankelijk van hun veroordeling voor de termijn van zeven of veertien jaar verkocht als contractarbeider.

Maar de vrouwen kregen levenslang. Zij werden aangeschaft als bruid. Eén bruid in ruil voor 120 pond tabaksblad, het marktge- was van de kolonie.

Allemaal, behalve Constance. Zij was met haar polsen en enkels geboeid alleen op het halfdek geplaatst, achter haar rechterschouder stond de eerste stuurman op wacht. De kapitein vroeg 200 pond tabaksblad voor haar. Belachelijk.

Haar blik dwaalde over de gecontracteerde mannen. Oom Skelly was er natuurlijk niet bij. Hoe kon dat ook?

Gedurende de reis had de kapitein de vrouwen maar twee keer op het bovendek toegelaten om frisse lucht te happen. De eerste keer was ze oom Skelly gepasseerd op het middendek. Met een halsband en hangslot om zijn nek hadden ze hem niet alleen vastgekend aan een scheepsplank, maar ook aan drie van de afschuwelijkste wezens die ze ooit had gezien. Een van die wezens werd verteerd door vlektyfus.

De tweede keer dat ze naar boven mocht, had ze oom Skelly's plaats aan de plank griezelig leeg gevonden. Eerste stuurman Cooper had haar angst bevestigd. Skelly Morrow was dood.

Constance slikte de stroom van tranen in die nu nog in haar keel omhoog kwam bij de herinnering.

'Kijk es een beetje levendig, juffer. Daar komt er een,' gromde Cooper.

Ze verstijfde toen een jonge boer van nog maar een jaar of twintig het halfdek naderde. Hij keek naar Cooper, knikte even en wendde zich tot haar.

Ze draaide haar hoofd weg toen hij een paar haarlokken tussen zijn lange, ruwe vingers nam. De kapitein had haar vanmorgen niet toegestaan een hoofddoek te dragen. Hij had erop gestaan dat ze haar haar los en onbedekt over haar schouders en rug liet vallen.

Dit vertoon was niets minder dan een lastering. Het haar van een vrouw was heilig en een erkend symbool van haar maagdelijkheid, het mocht alleen loshangen wanneer de huwelijksbelofte werd uitgesproken.

Ze had zich in haar leven nog nooit zo naakt gevoeld. Haar haar was niet zacht en zijdeachtig zoals dat van de andere vrouwen. Het was wild en dik, met stevige, lange krullen die leken te vermenigvuldigen als ze losgelaten werden.

De zeewind stak op en liet haar haren om haar gezicht dansen. Opnieuw probeerde ze zich uit de greep van de man te bevrijden.

'Rustig maar, juffrouw. Ik zal je geen kwaad doen,' zei hij.

Hij had een vriendelijke stem en vriendelijke ogen. Hij nam haar niet indringend op met een aanstootgevende blik, noch behandelde hij haar ruw. Maar als hij haar tanden wilde zien, zou ze uitermate onbereidwillig zijn.

Beneden werd haar aandacht getrokken door twee mannen. De ene was een boer met donker haar en een strohoed in zijn hand. De andere was blond en was gedurende de overtocht aan boord geweest. Hij was geen gevangene, noch een bemannings-

lid. Ze was te weten gekomen dat hij een buitengewoon tarief had betaald voor zijn overtocht naar de kolonie, die hij zijn thuis noemde.

Het stel koos Mary uit, een vrouw die tijdens de hele reis naast Constance geketend had gezeten. Ze praatten met Mary, inspecteerden haar gebit en lieten haar over de hele lengte van het dek heen en weer lopen.

De kapitein ging naar hen toe. Er werden nog meer woorden gewisseld. Het onderhandelen was begonnen. Binnen een paar minuten waren Mary's ketenen losgemaakt en ze verliet het schip met de blonde man, terwijl de donkerharige boer een waardebon tekende voor de kapitein.

Constance onderdrukte een golf van paniek. Mary was meer dan een medegevangene. Ze was Constances enige vriendin.

Ineens wees de kapitein naar Constance en de boer draaide zich om in haar richting. Hij vernauwde zijn ogen, voltooide zijn transactie met de kapitein en ging op weg naar het halfdek.

Ze richtte haar aandacht weer op de jongeman voor haar. Hij hield nog steeds haar haren vast, maar hij concentreerde zich op Cooper.

'... een echte lady is het,' zei de eerste stuurman.

'Waarom is ze dan gedeporteerd?' vroeg de man.

'Ach, we hebben geen vragen gesteld. Dat is niet onze taak.'

Ze rolde met haar ogen.

'Hebt u papieren voor haar?'

'Nee, die heeft hij niet,' antwoordde Constance.

Cooper pakte haar bij de arm. 'Houd je mond, juffer, of je zult er spijt van krijgen.'

'Op zoek naar een bruid, Gerald?' De donkerharige boer had het halfdek bereikt.

De man die Gerald moest zijn, liet haar haren los en deinsde achteruit. 'Drew! Nee, helemaal niet.'

'Is ze te koop?' vroeg Drew aan Cooper.

'Jazeker, maat.'

'Als tabaksbruid?'

‘Ja.’

Drew keek om naar Gerald en trok een wenkbrauw op.

‘Nee, Drew, het is niet wat het lijkt. Ik was alleen maar nieuwsgierig.’

‘Jij hebt het recht om nieuwsgierig te zijn laten varen op het moment dat je met mijn zuster trouwde.’

Gerald kreeg een rode kleur. ‘Eigenlijk dacht ik aan jou,’ sputterde hij.

Nu trok Drew beide wenkbrauwen op.

Gerald slikte. ‘Ik eh... ik dacht dat als je iemand vond met een eh... aanvaardbaar karakter, dat je misschien belangstelling had.’

‘En jij acht dit vrouwspersoon aanvaardbaar?’

Gerald zweeg even. ‘Ze zeggen dat ze een lady van het koninkrijk is, Drew.’

‘Ze heeft rood haar en ik verafschuw rood haar.’

Ze verstijfde. Gerald's gezicht liep vuurrood aan. Haar eigen haar was eerder kastanjebruin dan rood, maar Gerald's haar was bijna oranje, zo felrood was het.

‘Neem me niet kwalijk. Dat wist ik niet.’

‘Wel, wel, wel. Wat hebben we hier? Op zoek naar een bruid, jongeheer O’Connor?’ Een broodmagere, slonzige man met nog maar een paar tanden in zijn mond kwam het halfdek op.

Tussen de drie mannen was de spanning voelbaar. Drew zette zijn hoed op, richtte zijn aandacht op Constance en tikte aan zijn hoed. ‘Excuseert u me, juffrouw.’ Samen met zijn zwager liep hij langs haar heen, langs de man met de ontbrekende tanden en langs twee andere boeren die nu het halfdek naderden.

De schriële man keek hen na en spooog tabakskleurig speeksel op de houten planken.

‘Emmett,’ begroette een van de aankomende boeren. Hij en zijn metgezel hadden beiden een enorme, ruige, zwarte baard, een vrolijk gezicht en een ronde buik. Misschien waren ze familie van elkaar.

‘Woodrum,’ zei Emmett. Toen wendde hij zich tot haar, pakte haar wangen en kneep tot haar mond zich opende. ‘Zeg, moet je

al die tanden eens zien. Ze heeft een mond vol. Hoe is het met de rest gesteld, Cooper? Heb je d'r afgetast?

Ze deinsde achteruit en probeerde zijn arm te pakken, maar de ketenen om haar polsen en middel beperkten haar in haar bewegingen. Hij verstevigde zijn greep. Zijn scherpe stank benam haar de adem, en als hij nagels had gehad, hadden ze halve maantjes in haar wangen gesneden.

'Niet de koopwaar beschadigen, maatje, voordat je haar gekocht hebt,' zei Cooper. 'Je mag voelen wat je wilt, maar laat geen kneuzingen achter.'

Ze verstijfde. Met een duw liet Emmett haar los en ze zou achterovergevallen zijn als de grote man die Woodrum heette, haar elleboog niet had gepakt. Toen ze weer stevig stond, ontspande hij zijn greep en liet haar toen helemaal los.

Emmett nam haar gestalte van top tot teen nauwkeurig op en wreef zijn handen tegen zijn magere borst. 'Waarom staat ze hier en niet bij de andere bruiden?'

'Ze is zo'n lady uit het koninkrijk,' antwoordde Cooper. 'En ze kost je een paar tabaksbladeren meer dan die anderen.'

'Wat voor bewijs heb je voor je bewering? Volgens mij is ze niks meer dan een lekkere meid die zo uit een Londense steeg is geplukt.' Hij bekeek haar nog eens. 'Ze heeft wat ze hebben moet en ik ga geen bundel tabak uitbetalen voor gebruikte waar.'

Woodrum krabde zijn wang. 'Hoeveel vraag je voor haar?'

'Tweehonderd pond,' antwoordde Cooper.

Emmett schraapte zijn keel. 'Tabak? Je krijgt geen tweehonderd pond voor een lichtekooi.'

'Ze is een echte lady, maat, maar niemand dwingt je haar te nemen. We hebben al een bod voor haar.'

Emmett fronste zijn wenkbrauwen. 'Van wie?'

'Drew O'Connor.'

Woodrum en zijn zwijgende metgezel keken elkaar aan, met een waarschuwend blik. Emmetts ogen kregen een onnatuurlijke schittering. Constance wist niet wat voor spelletje de eerste stuurman speelde, maar voorlopig zou ze haar mond houden.

‘O’Connor, zeg je?’ vroeg Emmett. ‘Hoeveel heeft hij geboden?’

‘Tweehonderd.’

‘Waarom staat de juffer dan nog hier?’

‘Ze mag alleen in tabak betaald worden. Geen waardebonnen. De kapitein wilde haar niet uit het blok halen voordat hij de betaling binnen heeft. O’Connor is zijn tabak gaan halen.’

Voor zover zij wist, was het een aperte leugen, maar ze was er niet zeker van.

De genadeloze zon brandde op hen neer. Over Emmetts gezicht droop zweet in zijn verwarde baard. ‘Zo, dat is interessant.’ Hij veegde zijn handen af aan zijn zitvlak en keek de eerste stuurman aan. ‘Mag ik?’

‘Ga je gang,’ antwoordde Cooper.

Emmett stak zijn handen naar haar uit.

Ze boog zich van hem af. ‘Als je me aanraakt, zorg ik dat je geseld wordt voordat de ochtendzon aan de horizon verschijnt.’

Emmetts wenkbrauwen schoten omhoog tot zijn haargrens. ‘Ho, ho! Horen jullie dat? Wat een brutaaltje, hè?’ Hij lachte hennend en wreef in zijn handen.

Constance verstrakte.

‘Ophouden, Emmett,’ zei Woodrum, die Emmetts arm vastpakte. ‘Het is duidelijk dat ze gezond is en er zit geen opvulling onder haar kleren.’

Emmetts lip krulde. ‘Wat kan jou het schelen, Woodrum?’

‘Ga het gevecht aan met Drew of houd je handen thuis.’

‘Ik doe geen bod voordat ik de koopwaar heb beproefd.’

Zonder zijn ogen van Emmett af te wenden, overhandigde Woodrum zijn hoed aan zijn metgezel en trok zijn jas uit. Langzaam begon hij zijn mouwen op te rollen.

De man mocht dan een dikke buik hebben, maar zijn armen en borst leken hard als steen. ‘Je raakt haar niet aan tenzij je voor het voorrecht betaalt.’

De boeren op het bovendeck roken een gevecht en hadden zich om hen heen verzameld.

Langzaam liet Emmett zijn handen zakken. ‘Tweehonderdtwintig, Cooper. Ik geef je tweehonderdtwintig pond voor haar.’

‘Tweehonderdvijfentwintig,’ gaf Woodrum terug.

Het was tijd om van zich te laten horen. ‘Heren,’ kwam ze tussenbeide, ‘dit is werkelijk allemaal onnodig. Ik ben geen tabaksbruid. Ik ben de dochter van een graaf. De kapitein heeft me ontvoerd en probeert me onrechtmatig te verkopen. Zodra de gouverneur aan boord komt, zal ik met hem praten en dan zal ik bevrijd terugreizen naar Londen.’

Haar verklaring, die ze aflegde op zo’n ongelukkig moment dat de hele menigte om wat voor reden dan ook tegelijk zweeg, was over de hele breedte van het schip te horen.

Er volgde een gespannen stilte. Meteen daarna steeg een reusachtige golf van geschater en bulderend gelach op van het hele gezelschap mannen. Zelfs Woodrum was geamuseerd.

‘O, wat een boos vrouwtje!’ hoonde Emmett. ‘Waar is de kapitein?’

De menigte ging uit elkaar en de kapitein nam de trap met twee treden tegelijk. Woodrum en zijn vriend trokken zich terug in de menigte.

Emmett greep de hand van de kapitein. ‘Ik geef u een heel okshoofd voor haar, kapitein, en terwijl mijn veldknecht het hierheen rijdt, ga ik feestvieren.’

Even perste de kapitein zijn lippen op elkaar, toen brak hij uit in een brede grijns. ‘Goed, driehonderd pond dan. Heren, de waarde heer Emmett hier heeft zich een hooggeboren bruid aangeschaft.’

De mannen schaterlachten goedkeurend en dromden om Emmett heen. Hij zette een kruisje op de waardebon en wisselde die in voor een ontvangstbewijs van de kapitein. De opwinding steeg tot grote hoogte en de menigte trok Emmett van het halfdek af en verder van haar weg. Hij draaide zich om. De verdorven belofte in zijn ogen drong door tot in haar ziel.

In haar keel kwam gal omhoog. Ze werd misselijk. Wis en waarachtig, ze moest overgeven, nu meteen, hier op dit dek.

Help me, God, help me. Waar is de gouverneur? Waar bent U, God? Alstublieft, alstublieft. Help me.

Als één man verplaatste het gezelschap zich van het schip naar de kust. En verder, veronderstelde ze, naar het feest.

Koude rillingen schoten van binnenuit door haar lichaam en veroorzaakten kippenvel op haar armen en benen. Toen deed een alles verterende woede om de ongelooflijke onrechtvaardigheid van dit alles haar bloed koken. Haar vastberadenheid keerde terug en ze richtte die op de kapitein.

‘Hoe *durft* u?’ schreeuwde ze. ‘Dit blijft niet ongestraft. Denk erom, als u niet onmiddellijk een audiëntie bij de gouverneur arrangeert, zal ik een tumult maken van zo’n omvang dat ze er legenden over zullen schrijven.’

De kapitein nam niet eens de moeite om te luisteren. ‘Gooi haar weer in het ruim, Cooper,’ zei hij over zijn schouder terwijl hij de trap afdaalde.

Ze vulde haar longen, met de bedoeling een schreeuw te slaan die zijn gelijkenis niet kende. Voordat ze iets kon uitbrengen, kneep de eerste stuurman in de huid tussen haar hals en haar schouder.

Een vernietigende pijn brak haar schreeuw en deed haar knieën knikken. Ze zakte in elkaar op de grond. Cooper liet haar niet los, maar volgde haar naar de grond. Ze jammerde zachtjes en probeerde zich los te maken uit de kwellende wurggreep van zijn vingers.

Zijn hete, smerige adem drong in haar oor. ‘Geen geluid, duifje. Geen enkel geluid.’